

De Ster

September 1957

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

BIJ DE OMSLAG.

**Het Brigham Young monument
te Salt Lake City**

„DIT IS DE PLAATS“

57e JAARGANG

Nr 9

Redacteur:

RULON J. SPERRY,
President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD: **Blz.**

Geloof een gave van God 259

Een wonderbaar werk een een wonder . . 261

Conferentie sprokkels 268

Oudes: Regeer in de geest van het Evan-
gelie 270

Onze Zonnehoek 271

Komt, heil'gen komt 275

„Wie zijn overtredingen bedekt, zal niet
voorspoedig zijn“ 277

Mijn getuigenis van het Evangelie . . . 280

De vraag van de maand 282

Het derde Gouden feest van dit jaar! . . 285

Gebeurtenissen in de Zending 286

Als eenzaamheid eens eeuwig was 288

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster“ van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1,25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

Geloof... een gave van God.

Er wordt in de Bijbel veel gesproken over de zegeningen van een groot geloof. Door hun geloof werden zieken genezen, door het geloof, waarmede zij tot Jezus kwamen, werd Hij in staat gesteld zijn goddelijke macht aan hen te openbaren en hen van hun kwalen te genezen. (Zie Matth. 9:22; Marcus 5:34, 10:52; Lukas 8:48; 17:19 Matth. 9:29.)

Ik wil ditmaal echter niet spreken over de zegeningen van een groot geloof, doch over het tegenovergestelde onderwerp: de ramp, die over ons komt, indien wij toestaan, dat het geloof ons verlaat.

In het 25ste hoofdstuk van Mattheus geeft Jezus de prachtige gelijkenis van de talenten. De dienstknechten ontvingen van hun Meester talenten, de eerste vijf, de tweede drie, de derde een talent. Deze talenten stellen de gaven voor, waarmede God ons begiftigt. Een mens kan vele talenten (gaven) ontvangen; een daarvan is geloof. Ook geloof is een gave van God. (Efeze 2:8.) Nu kan alles wat God ons schenkt, door Hem worden teruggenomen, indien wij die gave verwaarlozen. De violist, die zijn viool niet meer aanraakt, gaat achteruit, zijn vingers verliezen de soepelheid die voor een goede techniek wordt vereist en tenslotte gaat het vermogen om te spelen op de lange duur verloren. Stilstand is achteruitgang; dat verschijnsel doet zich op elk gebied van het menselijk bestaan gelden, zowel in de muziek als in de sport, zowel in de wetenschap als in de beeldende kunst. Ook waar het het geloof betreft. Ook de gave om te geloven kunnen wij verliezen. Een bijzonder tragisch voorbeeld uit de pioniers-tijd wil ik hier aanhalen:

Lyman E. Johnson, de eerste die gekozen werd om deel uit te maken van de eerste Raad der Twaalven die in deze bedeling van het Evangelie werd ingesteld (Brigham Young was de tweede en Heber C. Kimball de derde,) verloor zijn geloof, hij verliet de Kerk en had daarna geen gelukkige dag meer in zijn leven. Volgens President Brigham Young zeide hij in een vergadering, waar hem op zijn verzoek werd toegestaan te spreken, het volgende:

„Broederen — ik wil u broederen noemen — ik wil u de waarheid vertellen. Indien ik in het Mormonisme kon geloven — het doet niet ter zake of het nu waar is of niet — maar indien ik in het Mormonisme kon geloven zoals ik deed toen ik met u reisde en predikte, als ik de wereld bezat, zou ik die geven. Ik zou alles geven. Ik zou mijn rechterhand laten afhouden, indien ik het weer kon geloven. Toen was ik vol vreugde en blijdschap. Mijn dromen waren aangenaam en als ik 's-morgens ontwaakte, was mijn geest opgewekt. Ik was gelukkig dag en nacht, vol vreugde en dankzegging. Maar nu is er duisternis, pijn, smart, ellende tot het uiterste. Ik heb nimmer meer een gelukkig ogenblik gekend.”

Deze woorden van iemand, die eens tot de prominenten uit de eerste jaren van de wederoprichting van de Kerk had behoord, zijn een getuigenis op zichzelf, een getuigenis, namelijk, dat indien wij de Kerk van Jezus Christus verlaten, het kostbaarste wat een mens kan worden gegeven, hebben verloren.

En dat is niet alles: het zal ons vergaan, als Petrus in zijn zendbrief zegt:

„Want indien zij, nadat zij door de kennis des Heeren en Zaligmakers Jezus Christus, de besmettingen der wereld ontvloten zijn, en in dezelve wederom ingewikkeld zijnde,

van dezelve overwonnen worden, zo is hun het laatste erger geworden dan het eerste. Want het ware hun beter, dat zij den weg der gerechtigheid niet gekend hadden, dan dat zij, dien gekend hebbende, zich weder afkeren van het heilig gebod, dat hun overgegeven was.

Maar hun is overkomen hetgeen met een waar spreekwoord gezegd wordt: De hond is wedergekeerd tot zijn eigen uitbraaksel, en de gewassene zeug tot de wenteling in het slijk."

Het was aan deze waarschuwing van de Apostel Petrus, dat ik moest denken, toen enige jaren geleden een broeder die met een brandende getuigenis van de waarheid der leerstellingen van onze Kerk in zijn hart de oceaan was overgestoken, doch later verbitterd teruggekeerd, tot mij zeide: „Wil ik u nu eens wat zeggen, broeder Jongkees: „Een mens kan niets uit zichzelf doen om zalig te worden, het is alles genade!"

Op mijn vraag wat Jezus dan bedoelde met: „Niet een iegelijk, die tot mij zegt Here, Here, zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar die daar doet de wil mijns Vaders, die in de hemelen is (Matth. 7 : 21) en wat Openb. 20 : 12 betekent: „En ik zag de dooden, klein en groot, staande voor God; en de boeken werden geopend; en een ander boek werd geopend, dat des levens is; en de dooden werden geoordeeld uit hetgeen in de boeken geschreven was **naar hunne werken,**" moest hij het antwoord schuldig blijven.

Niet alleen dat de levensblijheid verdwijnt, wanneer wij Christus' Kerk de rug toekeren, maar ook onze geest wordt verduisterd. Waar eens licht en waarheid was — intelligentie — is dan duisternis en verwarring.

Laten wij daarom voortdurend op onze hoede zijn en God de Vader bidden om kracht om staande te blijven. „Die staat zie toe dat hij niet valle." En mochten wij vallen: „Vader help ons opdat wij ons weder kunnen oprichten."

A. D. JONGKEES.

Wat anderen zeggen

Waarheid moge schaars zijn: het aanbod overtreft altijd de vraag.

Josh Billings

*De grote voorwaarden voor geluk zijn:
iets te doen, iets lief hebben en iets om naar te verlangen.*

Chalmers

Gebrek aan energie wordt vaak voor geduld aangezien.

Frank McKinney Hubbard

Wie het aandurft om te onderwijzen, moet met leren nooit ophouden.

Opschrift boven de ingang van een kweekschool.

EEN WONDERBAAR WERK EN EEN WONDER

(Vervolg van Augustus nummer)

De diakenen

De aard van de roeping en van de verantwoordelijkheden van de *diakenen* zijn eveneens bekend geworden door middel van de openbaringen des Heren in deze bedeling:

„En verder, voorwaar zeg Ik u: De plicht van een president over het ambt van *diaken* is om over twaalf *diakenen* te presideren, in raadsvergadering met hen bijeen te komen, hun plicht te onderwijzen, en elkander te stichten, zoals de verbonden dit aangeven.” (L. & V. 107:85.)

„En (de leraar) dient altijd in al zijn plichten in de kerk door de *diakenen* te worden bijgestaan, indien de omstandigheden dit vereisen.

Maar leraars noch *diakenen* hebben gezag om te dopen, het avondmaal te zegenen, of handen op te leggen;

Zij dienen echter te waarschuwen, uit te leggen, te vermanen, te onderwijzen, en allen uit te nodigen tot Christus te komen.

Iedere ouderling, priester, leraar of *diaken* moet worden geordend volgens de gaven en roeping Gods aan hem; en hij moet worden geordend door de macht van de Heilige Geest, die in de persoon is, die hem ordent.” (L. & V. 20:57-60.)

„En verder zijn de ambten van leraar en *diaken* noodzakelijke toevoegingen, die tot het lagere priesterschap behoren, welk priesterschap op Aäron en zijn zonen werd bevestigd.” (L. & V. 84:30.)

Hoewel in de volgende aanhalingen uit de Bijbel verwezen wordt naar het ambt van diaken, wordt ons weinig kennis verleend aangaande deze roeping in het Aäronische Priesterschap:

„Paulus en Timotheüs, dienstknechten van Jezus Christus, al de heiligen in Christus Jezus, die te Filippi zijn, met de opzieners en *diakenen*.” (Fil. 1:1.)

„De *diakenen* insgelijks moeten eerbaar zijn, niet tweetonig, niet die zich tot veel wijn begeven, geen vuil-gewinzoekers;

Houdende de verborgenheid des geloofs in een rein geweten.

En dat dezen ook eerst beproefd worden, en dat zij daarna dienen, zo zij onbestraffelijk zijn.” (I Tim. 3:8-10.)

Het Bijbelse verslag van de verantwoordelijkheden en werkzaamheden van de diaken geeft vrijwel geheel geen bijzonderheden. Behalve de zeer beperkte verwijzingen naar het ambt zouden wij niets geweten hebben van een dergelijke positie in de Kerk, indien wij alleen van de Bijbel moesten afhangen voor leiding. De openbaringen van de Here aan de profeet Joseph Smith geven zonder dwalen Zijn wil aan met betrekking tot de diaken in de Kerk.

Verdere ambtenaren in de Kerk

Toen de Kerk groeide en zich ontwikkelde werden op grond van de bevoegdheid van de sleutelen van het priesterschap en door de inspiratie des Heren door het Eerste Presidentschap der Kerk en de Raad der Twaalf Apostelen de volgende ambten ingesteld, welke wij niet in de Bijbel vermeld vinden:

(a) *Assistenten voor de Raad der Twaalf Apostelen*

Wegens de geweldige omvang van de plichten van de Raad der Twaalf Apostelen om leiding te geven aan het werk van de Kerk in de tegenwoordige tijd in de 224 ringen van Zion en in 44 zendingen (1955), heeft het Eerste Presidentschap enige assistenten voor de Raad der Twaalf Apostelen geroepen en aangesteld. Toen deze vertaling gemaakt werd, waren er zeven presiderende hogepriesters in deze functie werkzaam.

Het Eerste Presidentschap gaf de volgende uiteenzetting, toen deze Assistenten voor de Raad der Twaalf Apostelen geroepen werden gedurende de Algemene Conferentie der Kerk op 6 april 1941: „Besloten werd om Assistenten voor de Twaalf aan te stellen, die Hogepriesters moeten zijn, en die aangesteld zullen worden om onder toezicht van de Twaalf werkzaam te zijn in die werkzaamheden, welke hun door het Eerste Presidentschap en de Twaalf zullen worden opgedragen”.

(b) *De Eerste Zeven Presidenten der Zeventigers*

Een zorgvuldige beschouwing van de roeping en organisatie van de Zeventigers, zoals wij in dit boek hebben besproken, en zoals door de Here in een openbaring aan de profeet Joseph Smith uiteengezet (zie L. & V. 107:93-97), geeft aan dat er zeven presidenten dienen te zijn, die moeten presideren over alle Zeventigers' quorums in de Kerk, totdat deze quorums zelfs zeven maal zeventig in aantal zijn, en dat deze presidenten handelen op aanwijzing van de Twaalf Apostelen. Deze raad van de Eerste Zeven Presidenten van de Zeventigers werd volgens een openbaring van de Here aan de profeet Joseph Smith op 19 januari 1841 opgericht. (Zie L. & V. 124:138-139.)

(c) *De Presiderende Bisschop en zijn raadgevers*

Deze drie hogepriesters worden gekozen, geordend en aangesteld als bisschoppen om te presideren over de ganse Aäronische Priesterschap der Kerk, en in samenwerking met de presidenten der ringen hebben zij ook de bevoegdheid over de plichten van andere bisschoppen in de Kerk. Voorts behartigen zij op aanwijzing van het Eerste Presidentschap de stoffelijke belangen der Kerk.

Rechten en uitoefening van het gezag van het Priesterschap

Door deze heerlijke overdracht van de bevoegdheid van het priesterschap aan ambtenaren, die in deze laatste dagen werkzaam zijn in het Koninkrijk van God, ontstaat een geweldige verantwoordelijkheid voor onze handelingen bij deze goddelijke volmachten. Een dergelijke bevoegdheid moet noodzakelijkerwijze in rechtvaardigheid aangewend worden, indien de betrokken persoon God wil behagen en veroordeling vermijden. De Here beseftte dit en hield rekenschap met de menselijke neiging om gezag op onrechtvaardige wijze aan te wenden, tenzij hem zorgvuldig is onderwezen hoe hij werkzaam moet zijn om te voldoen aan de voorwaarden voor goddelijke goedkeuring.

Beschouw zorgvuldig de volgende openbaringen van onze Hemelse Vader, gegeven bij monde van de profeet Joseph Smith, waarin Hij de standaard voor het uitoefenen van de macht van het priesterschap aangeeft. Wij kennen geen ander materiaal over besturen, dat even inspirerend en indrukwekkend is:

„Want allen, die getrouw zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschapen, waarvan Ik heb gesproken, en in het verheerlijken hunner roeping, worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing hunner lichamen.

Zij worden de zonen van Mozes en van Aäron, en het nageslacht van Abraham, en de kerk en het koninkrijk, en de uitverkorenen Gods.

En verder, allen, die deze priesterschap ontvangen, ontvangen Mij, zegt de Here;

Want hij, die Mijn dienstknechten ontvangt, ontvangt Mij;

En hij, die Mij ontvangt, ontvangt Mijn Vader;

En hij, die Mijn Vader ontvangt, ontvangt Mijn Vaders koninkrijk; daarom zal alles, wat Mijn Vader heeft, aan hem worden gegeven.

En dit is overeenkomstig de eed en het verbond, die tot het priesterschap behoren.

Daarom ontvangen allen, die het priesterschap ontvangen, van Mijn Vader deze eed en dit verbond, dat Hij niet kan verbreken, en dat evenmin kan worden weggenomen.

Maar een ieder, die dit verbond verbreekt, nadat hij het heeft ontvangen, en zich er geheel van afkeert, zal geen vergeving van zonden in deze wereld ontvangen, noch in de komende wereld." (L. & V. 84:33-41.)

„Laat daarom nu een ieder met zijn plicht bekend worden, en het ambt, waartoe hij is aangesteld, met alle ijver leren uitoefenen.

Hij, die traag is, zal niet waardig worden geacht in zijn ambt te blijven, evenmin hij, die niet met zijn plicht bekend wordt, en zich niet betrouwbaar betoont” (L. & V. 107:99-100.)

„Ziet, velen worden geroepen, maar wenigen gekozen. En waarom worden zij niet gekozen?

Omdat hun hart zozeer op de dingen dezer wereld is gezet en sterk naar de eer der mensen streeft, dat zij deze ene les niet leren —

Dat de rechten van het priesterschap onafscheidelijk met de machten des hemels zijn verbonden, en dat de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid.

Dat ze op ons kunnen worden bevestigd is waar, doch wanneer wij het ondernemen onze zonden te bedekken, of onze hoogmoed, onze ijdele eierzucht te bevredigen, of in enige mate van ongerechtigheid bestuur, heerschappij over of dwang op de menselijke zielen uit te oefenen, ziet, dan onttrekken de hemelen zich, de Geest des Heren is bedroefd, en wanneer Deze Zich heeft teruggetrokken — vaarwel dan het priesterschap of het gezag van die man.

Ziet, voordat hij zich er van bewust is, is hij aan zichzelf overgelaten om de verzenen tegen de prikkelen te slaan, de heiligen te vervolgen en tegen God te strijden.

Door droevige ervaring hebben wij geleerd, dat het in de natuur en de neiging van bijna alle mensen ligt, dat, zodra zij enig gezag verkrijgen — zoals zij veronderstellen — zij onmiddellijk beginnen onrechtvaardige heerschappij uit te oefenen.

Daarom worden velen geroepen, maar wenigen gekozen.

Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde;

Door vriendelijkheid en zuivere kennis, die de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog grotelijks zal ontwikkelen —

Intijds met scherpe woorden bestraffende, wanneer door de Heilige Geest daartoe gedreven, en dan daarna een toename van liefde tonende jegens hem, die gij bestraft, opdat hij u niet als zijn vijand beschouwe;

Opdat hij moge weten, dat uw getrouwheid sterker is dan de banden des doods. Laat uw binnenste eveneens vervuld zijn van liefde jegens alle mensen, jegens het huisgezin des geloofs, en laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren; dan zal uw vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden, en de leer van het priesterschap zal als de dauw des hemels in uw ziel nederdalen.

De Heilige Geest zal voortdurend uw metgezel zijn, en uw scepter een onveranderlijke scepter van gerechtigheid en waarheid; en uw heerschappij zal een eeuwige heerschappij zijn, en zonder dwangmiddelen zal deze u voor eeuwig toevloeien.” (L. & V. 121 : 34-46.)

„Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een *koninklijk priesterdom*, een heilig volk, een verkregen volk; opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht.” (I Petrus 2 : 9.)

Wij kunnen de ganse wereld doorzoeken, maar wij zullen geen volk kunnen vinden, dat zo goed als de Heiligen der Laatste Dagen aan deze beschrijving beantwoordt, want waarlijk hebben zij „een koninklijk priesterdom”, waarvan ieder mannelijk lid der Kerk van twaalf jaar of ouder lid kan zijn, en kan werken om het koninkrijk Gods op aarde op te bouwen, om te „verkondigen de deugden Desgenen, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht.”

Iemand kan dit onderwerp niet beschouwen zonder onder de indruk te komen van het feit, dat de kerken van de hedendaagse wereld veel missen, omdat ze dit gezag en deze kennis niet hebben, noch die kunnen verkrijgen door de Bijbel te lezen. Men moet niet verbaasd zijn, dat er geen eenheid van organisatie bestond in de kerken, toen de Here Zijn priesterschap door middel van Zijn profeet Joseph Smith wederom op aarde vestigde. Hoewel de Bijbel de meeste ambtenaren, die in de kerk van Christus dienen te zijn, duidelijk vermeldt, worden de plichten van de verschillende ambtenaren niet vermeld. Deze kennis moest komen door middel van de openbaringen van de Here in deze bedeling.

„Behulpzels” en „regeringen” in de Kerk

Het is duidelijk, dat Jezus in de Kerk, die Hij gedurende Zijn sterfelijke leven op aarde organiseerde, niet alleen het Aäronische en Melchizedekse priesterschap instelde met de betreffende ambtenaren en leden, zoals wij besproken hebben, maar ook stelde Hij in de Kerk „behulpzels” en „regeringen”, zoals de apostel Paulus zegt; de Schriften geven echter niet aan waaruit deze „behulpzels” en „regeringen” bestaan:

„En God heeft er sommigen in de gemeente gesteld, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, daarna krachten, daarna gaven der gezondmakingen, *behulpzels, regeringen, menigerlei talen.*” (I Kor. 12 : 28.)

Wij zullen nu een beknopte beschouwing geven van deze „behulpzels” en „regeringen”, die de Here in deze bedeling in Zijn Kerk heeft gesteld. Boeken konden geschreven worden — en zijn ook inderdaad geschreven — over de aard van deze „behulpzels” en wat ze tot stand hebben gebracht, maar ons doel zal bereikt worden, wanneer wij slechts op deze „behulpzels” wijzen.

De leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der

Laatste Dagen, die meer dan een millioen in aantal zijn, zijn in de ringen van Zion in wijken en gemeenten ingedeeld, en in de zendingen der Kerk in gemeenten en districten. In 1955 waren er 224 ringen van Zion met ieder een gemiddeld ledental van ongeveer vijfduizend. In de ringen waren 1835 wijken en 247 gemeenten met een gemiddeld ledental van ongeveer 625. Er waren 44 zendingen in de Kerk met gemeenten die varieerden in ledental van enkele gezinnen tot vele honderden. Vrijwel iedere maand worden nieuwe ringen gevormd door het verdelen van bestaande ringen of door gemeenten van zendingen der Kerk tot een ring te maken.

Algemene Hoofdbesturen

Iedere hulp- of onderorganisatie der Kerk heeft een Algemeen Hoofdbestuur, dat werkzaam is onder toezicht van het Eerste Presidentschap der Kerk en de Raad der Twaalf Apostelen. Het is de plicht en de verantwoordelijkheid van deze hoofdbesturen om richtlijnen voor activiteiten en lesmateriaal te verschaffen, die in de ringen en wijken worden gebruikt. Deze Algemene Hoofdbesturen bezoeken de ringen der Kerk geregeld en houden conventies met de ambtenaren van de wijken en ringen om hun behulpzaam te zijn bij het uitvoeren van het voorgestelde programma. Om verder bij dit werk hulp te bieden worden door deze hoofdbesturen van de hulporganisaties maandbladen uitgegeven, waarin vele goede raadgevingen geboden worden.

De organisatie in de ringen

De organisatie in iedere ring bestaat uit het volgende: Een presidentschap van drie hogepriesters; een hoge raad van twaalf hogepriesters; een ring-secretaris; één of meer patriarchen; een quorum hogepriesters met een presidentschap en een secretaris; één of meer quorums zeventigers, ieder met zeven presidenten en een secretaris; quorums ouderlingen met elk een presidentschap en een secretaris; locale zendelingen; Melchizedeks Priesterschap comité om de werkzaamheden van de quorums van de Melchizedekse Priesterschap in de ring in onderling verband te brengen; een comité om de werkzaamheden van de Aäronische Priesterschap in de wijken van de ring in onderling verband te brengen; een comité voor huisbezoek, dat er op moet toezien, dat de woningen der heiligen iedere maand door leden van de priesterschap worden bezocht; een welvaartscomité; een comité voor ouden van dagen; een muziek-comité; een Zusters Hulp Vereniging; Zondagsschool; Jonge Mannen Onderlinge Ontwikkelings Vereniging; Jonge Vrouwen Onderlinge Ontwikkelings Vereniging; Jeugdwerk; en een Genealogische Vereniging, ieder met een presidentschap, een secretaris en een hoofdbestuur om leiding te

geven aan de werkzaamheden van deze hulporganisaties in de wijken en gemeenten van de ring.

De organisatie in de wijken

De wijk-organisatie is de eenheid, die rechtstreeks te maken heeft met de leden der Kerk, die binnen het gebied van de wijk woonachtig zijn. Aan het hoofd staat een bisschop met twee raadgevers, die worden bijgestaan door één of meer secretarissen. De bisschop met zijn raadgevers leidt het werk van de quorums der Aäronische Priesterschap, ziet er op toe, dat alle quorums en onderorganisaties ten volle georganiseerd blijven, en dat alle leden in de gelegenheid worden gesteld om werkzaam te zijn in die posities, waarvoor zij het beste geschikt zijn in verband met hun gaven en talenten. De bisschop van de wijk en zijn raadgevers dragen de verantwoordelijkheid voor de gebouwen, alle stoffelijke aangelegenheden, de verzorging van armen en behoeftigen inbegrepen.

De wijk-organisaties en onderorganisaties volgen vrij nauwgezet het beeld, dat wij in de ring hebben gezien, behalve dat in plaats van hoofdbesturen iedere organisatie leraars en leraressen heeft, die de klassen van de onderorganisaties leiden, wanneer de leden wekelijks bijeenkomen. Gemiddeld vereist iedere wijk ongeveer vijf en tachtig leraars en/of leraressen in de onderorganisaties, naast de presiderende ambtenaren (-essen), huisbezoekers en de huisbezoeksters van de Zusters Hulp Vereniging, welke laatste twee groepen de huizen der heiligen minstens éénmaal per maand bezoeken.

In de wijken der Kerk zijn op het ogenblik ongeveer 35.450 leraren en leraressen in de Zondagsscholen, 20.000 leraressen in het Jeugdwerk, 11.000 leraren in de Jonge Mannen Onderlinge Ontwikkelings Vereniging, 18.800 leraressen in de Jonge Vrouwen Onderlinge Ontwikkelings Vereniging, en 55.700 leraressen in de Zusters Hulp Vereniging, daarbij inbegrepen diegenen, die maandelijks de huizen der heiligen bezoeken, hetgeen een totaal biedt van ongeveer 141.000 leraars en leraressen in de onderorganisaties der Kerk. Hoe verbazingwekkend dit getal reeds is, het wordt nog een groter wonder als wij ons herinneren, dat er omstreeks 242.000 mannelijke leden der Kerk zijn, die geordend werden tot het Aäronische of Melchizedekse priesterschap, en die het gezag en het voorrecht bezitten om in de wijngaard des Heren te arbeiden voor de zaligheid en verhoging van Zijn zoons en dochters. Met elkander worden hier ongeveer 383.000 mogelijkheden voor dienstbetoon in de Kerk geboden, hetgeen wil zeggen, dat bijna veertig percent van alle leden der Kerk in de gelegenheid wordt gesteld werkzaam te zijn voor een persoonlijke vooruitgang en voor het welzijn van hun medemensen door middel van dienstbetoon voor elkander. Geen van dezen ontvangt een financiële vergoeding voor de diensten, die verricht worden.

Mogelijkheden en werk voor allen

Daar de Here de organisatie van Zijn Kerk gevormd heeft, zoals Paulus zeide, „tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus”, (Efeze 4 : 12) is het moeilijk te begrijpen hoe een dergelijk oogmerk beter bereikt kon worden dan door middel van zulk een volmaakte organisatie als Hij in deze bedeling in Zijn Kerk heeft doen vormen. Een dergelijke organisatie biedt tevens voor ieder lid de mogelijkheid om zijn talenten te wijden aan het opbouwen van Gods koninkrijk op aarde. Waarom zou niet een ieder, die van de Here houdt, zulk een voorrecht genieten? Op welke andere wijze kan iemand zo doeltreffend zijn talenten ontwikkelen of vergroten? Denk aan Jezus' gelijkenis van de man, die naar het buitenland ging en zijn dienstknechten bijeen riep en hun zijn goederen overgaf. (Zie Matth. 25 : 14-30.)

Het zou daarom schijnen, dat de organisatie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zeer onvolledig zou zijn, indien ze niet voor alle leden de mogelijkheid zou bieden om hun talenten tot ontwikkeling te brengen, door middel van de diensten, die van hen worden gevraagd en die zij mogen bieden.

Is er in de ganse wereld een andere organisatie, die wij hiermede kunnen vergelijken? Dit kan onmogelijk het werk van mensen zijn — het moet wel van God zijn!

CONFERENTIE SPROKKELS

(Aanhalingen uit toespraken, gegeven tijdens de 127ste jaarlijkse Algemene Conferentie 5, 6 en 7 April 1957 in de Tabernakel Salt Lake City)

..... Een voorname leerstelling van de Kerk is, dat een ieder de verantwoordelijkheid draagt om zijn eigen zaligheid te verwerven. Dit is een proces van geleidelijke ontwikkeling.

De Kerk aanvaardt niet de leer dat een gemompeld: „Ik geloof in Jezus Christus” reeds voldoende is. Iemand kan zeggen dat hij gelooft, maar indien hij niets doet om dat geloof tot een stuwende kracht te maken, waardoor iets tot stand wordt gebracht en de ziel groeit, zal die belijdenis hem niets baten. „Werk uw eigen zaligheid uit” is een aansporing om de waarachtigheid van het geloof door werkdadigheid, door bedachtzaam en gehoorzaam streven aan te tonen. Doch dit moet worden gedaan in het besef dat een uitsluitend bouwen op eigen kracht leidt tot trots en zwakheid met mislukking tot gevolg. Met „vrez en beven” moeten wij de kracht en de genade van God zoeken om te worden geïnspireerd en de eindoverwinning te behalen.

Het uitwerken van onze zaligheid is niet een werkloos zitten dromen en wensen dat God op wonderbare wijze rijke zegeningen ons in de schoot zal werpen. Het is het verrichten van een voor de hand liggende taak, iedere dag, ieder uur, ieder ogenblik, indien dat nodig is, en hiermede doorgaan met een blij gemoed, terwijl de jaren komen en gaan, de vruchten van die arbeid zelf plukkende of die voor anderen latende, al naarmate een rechtvaardig en weldoend Vader zal besluiten”.

President David O. McKay.

..... Wij moeten ophouden met het schenden van de Sabbat. Wij moeten ophouden met het schenden van andere geboden, indien wij dat doen. Ik beloof u, dat indien gij de Sabbat wilt houden, gij die uw winkels op de Sabbat opent, indien gij ze wilt sluiten en de plichten vervullen die de Here u heeft opgelegd, en zijn geboden wilt onderhouden, gij voorspoediger zult zijn en Hij u overvloediger zal zegenen, want dat heeft Hij beloofd, dan dat gij gezegend zult worden door uw minachting te tonen voor de geboden, die Hij ons gegeven heeft.

President Joseph Fielding Smith.

Het leven is maar kort. Zelfs al zouden wij tweemaal zo lang leven als wij verwachten, zou het nog kort zijn. Wij moeten geest en hart en het ganse streven van onze ziel richten op de dingen, die ons hier gezondheid, geluk en doeltreffendheid geven en die tot onbegrensde vooruitgang in het hiernamaals leiden; er zijn duidelijk wegen ter onderscheiding tussen goed en kwaad aangegeven. Ik bid dat wij die zullen vinden en bewandelen en dat des Vaders doeleinden en beloften jegens elk van ons verwezenlijkt mogen worden door de wijsheid van onze keuze en door de aanvaarding van de persoonlijke verantwoordelijkheid, waarvan President McKay heeft gesproken. Want buiten de genade van onze Heiland staat niemand tussen ons en onze eigen zaligheid. Ik bid dat wij het mogen vinden en dat wij deel mogen hebben aan die heerlijke thuiskomst, waarnaar onze Vader zo verlangend uitziert voor de gehele menselijke familie.

Richard L. Evans.

..... Wij hielden een Conferentie in Mississippi, toen ik daar over de zending presideerde, toen een jonge man na de ochtendvergadering naar mij toe kwam en vroeg of hij in de namiddagvergadering mocht spreken. Ik verzekerde hem dat hij dat mocht doen. „Maar ik ben geen lid van uw Kerk“. Wel, zeide ik, „u zult niets zeggen dat een van onze leden zou kunnen grieven“. Wij riepen hem dus om te spreken en dit is wat hij zeide:

„Ik ben hier in Mississippi groot gebracht in het geloof dat de Mormonen de meest ongewenste lieden in de wereld zijn. Ik voleindigde mijn collegestudies en ging in Arizona werken. Daar kwam ik in aanraking met de Mormonen en toen ik hier terugkwam, kwam ik in contact met de Mormonen hier. Nu heb ik hun vergaderingen bijgewoond. Ik weet hoe zij leven, wat hun idealen zijn en wat zij onderwijzen en nu denk ik niet meer dat de Mormonen het meest ongewenste volk in de wereld zijn. Ik vraag mij af wanneer ik goed genoeg zal zijn om een lid van de Mormonen Kerk te worden“. Dit is de ervaring van mensen, die de waarheid leren kennen en als de boze niet bezig was de gehele wereld te bedriegen, zou dit werk op machtige wijze vooruit gaan. Ik getuig tot u, dat niet één eerlijk man en niet één eerlijke vrouw, die de Here werkelijk liefheeft, niet tot de Kerk zou toetreden als hij of zij wist wat die Kerk was

President LeGrand Richards.

..... Ik getuig tot u, dat het zogenaamde Mormonisme waar is, dat het de kracht Gods tot zaligheid is, dat het hetzelfde Evangelie is dat Petrus en Paulus verkondigden en dat door de Verlosser der wereld werd geleerd. Dat wij ons dat altijd zullen herinneren en ons zullen houden aan zijn redding brengende beginselen, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Alma Sonne.

..... Onlangs hoorde ik de geschiedenis van een man, die kort geleden weer actief in de Kerk werd. Op zekere dag kwam zijn zoon naar hem toe en zeide: „Vader, weet u wat voor dag het morgen is?“ „Ja, mijn jongen, dan wordt je acht jaar“. „Ja, en weet u wat dat betekent?“ „Ik heb er aan gedacht, m'n jongen; ik heb met de

bisschop gesproken en wij hebben het zo geregeld, dat iemand je zal dopen". Toen antwoordde de jongen: „Maar vader, ik wil niet dat „iemand" mij doopt, ik wil zo graag dat u mij doopt". Het gezicht van de vader betrok en hij gevoelde zich zeer in verwarring gebracht, toen hij tot zijn zoon moest zeggen: „Omdat ik inactief ben in de Kerk, heb ik het niet verder dan tot diaken gebracht en dus heb ik geen bevoegdheid om te dopen". Hierop antwoordde de jongen: „Vader, ik zal wachten".

„U kunt zich de enorme verantwoordelijkheid voorstellen, die nu op mijn schouders rustte, zeide de vader. „Nu verhinderde ik mijn zoon om een lid van deze Kerk te worden. Door mijn inactiviteit, waardoor ik niet in het Priesterschap werd bevorderd, ontging mij het voorrecht om mijn eigen zoon te dopen".

De uitdaging miste echter zijn uitwerking niet. Deze vader ging aan 't werk en na enige maanden werd hij waardig bevonden om tot Priester te worden geordend en het voorrecht te hebben zijn zoon te dopen.

Ik hoorde nog een indrukwekkende geschiedenis, van geheel andere aard. Ik was bij een familie, bestaande uit vader, moeder en vijf kinderen. De moeder moest een ernstige operatie ondergaan en was daar zeer beangst over. De kinderen voelden wat er in hun moeder omging, toen zij zich twee dagen voordat zij naar het hospitaal zou gaan, daartoe gereed ging maken. Zij beseften de ernst van wat zou kunnen gebeuren. Voor dat zij het huis verliet, kwam een van de jongste zoontjes, ongeveer zes jaar oud, op haar toe en zeide: „Moeder, alles komt in orde. Ik sprak met de Here over uw toestand. Ik vertelde Hem dat u een ernstige operatie moest ondergaan en dat u zich daar veel zorg over maakte God begrijpt het, Moeder, en alles komt in orde". Toen zeide zij: Weet u, een grote kalmte kwam over mij. Ik wist dat alles in orde zou komen en dat deed het ook". Later vertelde zij mij: „Deze kleine jongen denkt er niet aan om 's-avonds naar bed te gaan zonder eerst zijn gebed tot zijn Vader in de hemel op te zenden. De andere kinderen soms wel, maar dit kind nooit". Gij zult het met mij eens zijn, dat jonge mensen met zulk een geloof, thuis een grote invloed uitoefenen.

Carl W. Buehner
van het presiderende „Bishopric".

..... Dat wij voortdurend getuigenis afleggen van de hoop, die in ons is, is een bewijs van de goddelijkheid van het werk, waaraan wij deelnemen. Indien het anders ware, zouden wij niet de ware Kerk van Jezus Christus kunnen worden genoemd. Waar elders in de gehele wereld worden de vruchten van de inspiratie van de Almachtige gevonden, inspiratie, die de zielen der mensen doet verstaan. Door de gehele geschiedenis van de Kerk heen zijn talloze voorbeelden van geestelijke leiding aan te wijzen. Een ervan, die ik sedert mijn kindsheid steeds heb onthouden, is een ervaring van Wilford Woodruff.

Toen hij in Nieuw-Engeland op reis was, in opdracht van President Brigham Young, bracht President Woodruff zijn wagen naar het erf van Broeder Williams. In die wagen zaten ook zijn vrouw en kinderen. Hij was daar nog slechts enige minuten, toen de Geest tot hem zeide: Sta op en verplaats die wagen. Toen hij zijn vrouw zeide, dat hij de wagen moest verplaatsen, vroeg zij: „Waarom"? Hij antwoordde: „Ik weet het niet". Dat was alles wat zij bij zulke gelegenheden vroeg. Hij verplaatste zijn wagen enige meters en ging weer ter ruste. Dezelfde Geest zeide: „Ga en neem uw paarden van die eikenboom vandaan". Hij deed dat en ging weer naar bed. Een half uur later ontwortelde een wervelwind de boom, die op het erf viel, juist op de plaats, waar de wagen eerst had gestaan. Wat zou er zijn gebeurd, als hij niet naar de influistering had geluisterd? President Woodruff, zijn vrouw en zijn kinderen zouden ongetwijfeld zijn gedood.

Dat was de stille, zachte stem..... geen onweer, geen weerlicht, doch de zachte stem van Gods Geest.

Apostel Henry D. Moyle,

OULDERS: *Regeer in de geest van het Evangelie.*

(Uittreksel uit een toespraak gehouden door President J. Reuben Clark
tijdens de jaarlijkse algemene Conferentie in april 1948.)

Gij ouders moet noodwendig uw kinderen onderrichten en hen vermanen en dan zelf zo leven, dat zij uw voorbeeld zullen navolgen. Ik weet niet of gij ooit daar aan hebt gedacht; wij zijn zo bezorgd over onze kinderen geworden, dat van discipline bijna geen sprake meer is.

De hedendaagse jeugd bepaalt grotendeels door haar aanhoudend verzoeken — eisen soms — de handelwijze van de gehele wereld. Wij zijn er zoveel mogelijk op uit hen bij ons te houden, opdat zij zich behoorlijk zullen gedragen en wij geven hun bijna alles waar zij om vragen zonder er aan te denken of dit verstandig is of niet.

Ik doe een beroep op u, ouders: weest ten aanzien van kinderen niet lichtvaardig. Natuurlijk zijn de meesten van hen goed, maar sommigen weten niet wanneer zij van het rechte pad beginnen af te dwalen. Weest op uw hoede, iedere dag, ieder uur. Laat nooit uw zorgen en nauwgezetheid verslappen. Regeer met liefde, in de geest van het Evangelie en in de geest van het Priesterschap, maar: regeer, indien gij wilt, dat uw kinderen de juiste weg bewandelen.

Nu spreek ik niet over wreedheid, noch over slaan. Dat zijn de hulpmiddelen, waartoe de onrechtvaardige zijn toevlucht neemt. Ik spreek over hen lief hebben, over hen nader tot u brengen, hen bijstaan met raad en daad.

Weest niet bevreesd hun de waarheden van uw godsdienst te vertellen. Verkondigt hun Jezus de Christus, de Zoon van God, verkondigt hun Joseph Smith de Profeet; leert hun God te kennen als het Wezen, dat Zijn kinderen lief heeft.

ONZE ZONNEHOEK

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd

Ricky, Guusje en Tineke.

„Dag Papa”, begroetten de kinderen van Meneer van Dam hun vader. Hij was nauwelijks uit de stoffige auto gestapt, die onder de zinken luifel van hun huis was gestopt, of uit twee mondjes klonk bijna gelijktijdig: „Heb je wat voor ons meegebracht?”

Meneer van Dam had 'n lange vermoeiende rondreis voor zijn firma achter de rug, maar hij moest toch lachen om die twee nieuwsgierige „aagjes”.

„Ja hoor!” de chauffeur zal 't jullie wel geven. „Hij wipte na ieder een kus gegeven te hebben de trappen naar de voorgalerij op. Daar begroette hij zijn vrouw, en lichtte haar fluisterend in.

Kassim, de chauffeur had intussen een mandje uit de benedenruimte vóór de achterbank gehaald.

De kinderen sprongen als jonge geitjes om hem heen, en Guusje vroeg in 't maleis: „Wat is 't Kasim?” De chauffeur lachte stil en keek zijn mevrouw vragend aan.

Ze wenkte hem op de galerij te komen en de kinderen tot kalmte manend liet ze hem voorzichtig 't tweedelige van bamboe gevlochten mandje openen.

Toen volgde de kennismaking met Ricky.

Ricky was een mangoeste (soort wezeltje), grijsbruin van kleur. Toen hij op Gedong Padang aankwam, was hij zo groot als een eekhoorntje en ongeveer 4 weken oud. Hij liet zich de melk met honing en later rijst met vlees goed smaken en groeide flink totdat hij net zo groot was als de pikzwarte familie-poes Moortje met wie hij zijn etensbakje deelde. 't Was een grappig gezicht die twee te zien eten. Om beurten

proefden ze van elkaars bordje, om zich te overtuigen dat 't precies 't zelfde was.

Toen hij zelf nog te klein was liep Ricky de kinderen overal achterna, bedelend om een sprinkhaantje of rups die zij soms voor hem vingen. Al gauw kon hij dat zelf beter, veel beter zelfs dan Guusje.

Als hij nu met de kinderen de tuin inging, zocht hij alléén alle struiken en plantjes af, holde dan ertussen door naar de kinderen terug om als een speelse poes weleens (achter zijn staart aan) midden in hun „warong“ te buitelen, als ze aan het „winkeltje-spelen“ waren. Tineke beknorde hem dan als een schooljuffrouw, haar vingertjes tegen hem schuddend. Maar toch waren ze nooit echt boos op Ricky, daar was hij veel te grappig en veel te lief voor. Hij liet zich ook wel graag krabbelen op z'n buikje. Daar was z'n velletje heel zacht in tegenstelling met de stugge rugkant waar zijn vacht zo dicht was dat je zijn huid niet kon voelen met je vingers. Die dichte vacht beschermde hem niet alleen tegen de koude van de nachten in de Indische Bergen waar Guusje en Tineke woonden maar ook tegen de beten van giftige slangen. Daarvoor hebben vele families in India bijvoorbeeld een mangoeste als huisdier.

Maar ook ver van zijn eigen plaats van herkomst deed Ricky zijn plicht, hoor maar.

Op een dag kwam de kebon (de tuinknecht) aan mevrouw van Dam vertellen dat hij een heel giftige slang had doodgeslagen in 't bamboebosje helemaal achter in de tuin. De moeder van Guusje en Tineke schrok er erg van en verbood de kinderen in de buurt van dat bosje te spelen, want er konden best meer van die gevaarlijke slangen zitten.

Guusje en Tineke beloofden hun mammië heel ernstig, dat ze niet verder dan de rozenperken halverwege de grote tuin zouden komen. Maar ach kinderen (en ook grote mensen) vergeten weleens wat.

Toen Guusje dus ongeveer een week later, op een mooie zonnige dag een prachtige vlinder zag zitten op één van de rozen in 't rozenperk besloot hij 'm te vangen. Onder z'n witte linnen zonnehoed had ie 'm vast zo, dacht Guusje. Behoedzaam sloop hij met z'n hoed tussen zijn twee handjes naar de vlinder. Maar net toen hij de hoed over de zacht geurende bloem wilde gooien vloog de vlinder weg. Gelukkig maar voor de roos, die voorlopig ongestoord in de zon kon blijven geuren. De volgende roos was niet zo gelukkig. Hoep ging

Guusjes hoedje over haar heen.

Guusje dacht de vlinder gevangen te hebben, maar vond alleen maar rozenblaadjes in z'n hoedje en aan de struik zat alleen nog maar een kaal bolletje met wat groene kelkblaadjes inplaats van een prachtige roos. Zoekend keek Guusje rond, waar was die vlinder nu? „Tineke help dan toch: o, daar is ze!”

Tineke zette ook haar hoedje af en hielp ijverig mee. Geen van beiden merkten ze dat ze bijna op 't eind van de tuin waren. Dichtbij 't bamboebosje al. Opeens hoorden ze een schrille schreeuw en een heftig geritsel in de dorre bladeren onder de bamboestoel. Het bamboebosje slang ging het door Guusje's hoofd, hij keerde zich om en bleef toen stokstijf staan. Tineke liep gillend en huilend naar 't huis terug. Moeder en de bedienden kwamen op dat gegil de tuin inlopen. Ze zagen Guusje dichtbij 't bamboebosje staan staren.

Hij had zich omkerende gezien hoe een geelgeringde slang vlak bij hem in de zon glansde; bijna op het zelfde ogenblik schoot iets bruin-grijs langs hem heen.

't Was Ricky die uit de struiken schoot meteen de slang achter de kop beet wegsprong als een kaatsbal weer toesprong om de slang weer een felle knauw te geven. Dit spelletje met de dood herhaalde hij net zo lang tot dat 't kronkelende lichaam van zijn vijand bleef liggen.

Dit laatste deel van 't gevecht heeft Guusje niet meer gezien, want twee sterke bruine handen hadden hem opgepakt. De kebon die 't eerst van allen bij hem was droeg Guusje naar zijn moeder die tussen de rozen kwam aanlopen.

„O, mammie”, riep Guusje en snikte toen de doorgestane angst uit. „Ik wist niet dat ik al zover van de rozen was. Ik wilde een mooie vlinder vangen!”

Kebon was intussen teruggelopen en kwam nu met Ricky op z'n arm. Hij streelde hem, noemde hem een lief dier en gaf hem de naam van een dappere wajangheld.

Moeder streelde hem ook en Guusje dacht dat hij nu tranen in haar ogen zag.

Tineke aan de hand van de kokkin nam Ricky van de kebon over en zei, hem strelend: „Ach lieve, lieve Ricky ik zal nooit meer op je mopperen als je weer door onze „warong” rolt”.

door Zr. J. A. Zuurdeeg.

DE WOLF

Er is een heel mooi sprookje
uit oude, oude tijd.
't Vertelt ons van Roodkapje
en ongehoorzaamheid
Er komt ook in van Grootje,
die in de bedstee lei
met vreeselijke hoofdpijn
en steken in haar zij.
En dan niet te vergeten,
de wolf, dat boze dier,
die zei, „dat volle mandje,
Roodkapje, geef maar hier,
dat breng ik wel naar Grootje,
kom jij maar achteraan,
je kunt nog wel wat spelen

en bloemenplukken gaan”.
Hier zie je hem nu lopen
waar 't sprookje over gaat.
Hier lijkt hij niet zo vrees'lijk;
zo listig en zo kwaad.
Maar 't is ook niet zo zeker
of het dezelfde is;
die wolf uit 't oude sprookje
was ijselijker gewis.
Maar als je hem in de winter
in 't bos eens tegenkwam
kon het toch wel eens gebeuren
dat hij je medenam
en dat hij niet zou treuz'len
je even op te peuz'len.

KOMT, HEIL'GEN KOMT.

Vertaald uit „The Deseret News”, Church Section 20 juli 1957

Nu wordt in vele landen dit zielsverheffende lied gezongen, dat door William Clayton werd geschreven om de vermoeide Pioniers op te monteren toen zij zich een weg baanden naar de Zoutmeervallei.

Dit lied inspireert thans vele mensen van velerlei geloof en velerlei nationaliteit. Beroemd geworden door het Tabernakelkoor, wordt het nu door vele zendstations in verscheidene landen uitgezonden en wordt het in gezangboeken, samengesteld door mensen, niet van ons geloof, opgenomen.

Doch het lied is het meest inspirerend voor hen, die begrijpen wat de aanleiding tot het componeren ervan is geweest. Alleen zij kunnen de diepe betekenis van de woorden vatten.

*„Komt, heil'gen komt,
Geen werk noch strijd gevreesd,
Maar uw reis blij volbracht.”*

Als wij deze regels lezen, zien wij in gedachte de worsteling van de ossen om over de bergruggen te komen, met de huifkarren achter hen aan. Wij zien de moeders naast de wagens lopen, sommigen met babies in de armen, anderen de handen van oudere kinderen vasthoudend om hen in het rechte spoor te houden. Wij zien ook de handwagenpioniers gaan, hun strijd tegen de elementen, waarbij sommigen de dood vonden, niet langer in staat vol te houden. Wij horen de jubelkreten van hen die eindelijk de blik mogen werpen op de vallei en wij zijn getuige van de ontvangst door hen, die reeds eerder daar waren gekomen, terwijl zij langzaam door de bergkloof naar de vallei beneden hen gingen.

Dan zien wij de verovering van de grond, de speurtocht naar water, de strijd tegen de sprinkhanen, de wanhoop in een barre winter met weinig anders te eten dan wortelen en leer.

Aan dit alles en aan nog veel meer denken wij wanneer wij ons de betekenis van dat Pionierslied herinneren.

Toch zullen wij het lied niet ten volle begrijpen indien wij niet diep in ons binnenste het verlangen hebben om dezelfde zaak getrouw te blijven waar zij zo veel aan hebben gegeven en dat ons aanspoort om ook een offer te brengen om meer met hen gemeen te hebben. Dat ook wij zo geïnspireerd mogen worden als zij waren ten opzichte van de zaak, die de stuwkracht van hun ontzaglijke worsteling was.

Zij waren niet op verovering uit, noch op roem of glorie. Zij kwamen niet in de eerste plaats om nieuwe tehuizen te stichten, ofschoon dit natuurlijk wel noodzakelijk was.

Zij kwamen in de eerste plaats wegens hun geloof in God. Zij kwamen om Hem te dienen zoals zij geloofden dat het moest zijn en zonder stoornis.

Zij kwamen omdat zij het verbond, aan het watergraf gesloten, getrouw wilden blijven. Zij kwamen om de opdracht te volvoeren, die hun was gegeven in de grote Tempel die zij te Nauvoo hadden gebouwd — en die zij later in vlammen zouden zien opgaan.

Zij kwamen ter wille van hun godsdienst en om geen andere reden. Zij kwamen omdat zij daaraan getrouw wilden blijven en niet wankelen. Zij kwamen om huizen te bouwen waarin zij hun kinderen in het geloof konden groot brengen, hun lerende deze nieuwe godsdienst, rechtstreeks uit de hemel ontvangen om van hun kleinen een uitverkoren geslacht te maken, een koninklijk priesterschap, een heilig volk, een bijzonder volk, om „lof te brengen aan Hem, die u uit de duisternis heeft geroepen tot Zijn wonderbaar licht.“

Zullen wij volharden als zij hebben volhard? Zullen wij het in ons gestelde vertrouwen even waardig zijn als zij het waren? Wat zullen wij met onze erfenis doen? Staan sommigen van ons op een tweesprong? Zijn zij in verwarring? Weten zij niet welke weg zij zullen gaan?

Wij mogen niet aarzelen, wij mogen niet uitstellen. Wij moeten voorwaarts gaan, zoals zij deden. De boodschap van hun Pionierslied is zowel voor ons als voor hen. Wij hebben een werk te doen — hun werk. Wij moeten daaraan getrouw blijven. Laat ons daarom tezamen zingen en ieder woord ervan menen:

*„Komt, heil'gen komt,
Geen werk noch strijd gevreesd,
Maar uw reis blij volbracht.”
Schijnt ook de tocht
Wat zwaar, zijt kloek van geest,
Naar uw kruis krijgt ge kracht.
't Is beter voor ons vastberaân,
Met moed en blijdschap voort te gaan,
Dan dat de zorg ons harte kwell':
Alles wel! Alles wel!*

*„Wie zijn overtredingen bedekt,
zal niet voorspoedig zijn...”* Spr. 28 : 13

✱

door J. Meyer. Bogor Indonesië.

De voorwaarde, waarop wij de genade van God verkrijgen, is eenvoudig, rechtmatig en redelijk. De Here vergt geen smartelijke daad van ons ter verkrijging van vergiffenis van zonden. Wij behoeven geen lange en vermoeiende bedevaarten te doen, noch pijnlijke zelfkastijdingen te verrichten, teneinde 's Heren gunst te winnen of verzoening voor onze overtredingen te doen; maar hem, die zijn zonden belijdt en laat, zal barmhartigheid geschieden. (L. & V. 20 : 37; 61 : 2.) De Apostel zegt: „Belijdt elkander de misdaden en bidt voor elkander, opdat gij gezond wordt (Jac. 5 : 16.) Belijdt de zonden aan God, Die ze vergeven kan en de misdaden aan elkander. Hebt ge uw broeder of zuster beledigd, dan is het uw plicht om vergiffenis te vragen; en de zijne of hare, om het u geredelijk te vergeven (L. & V. 42 : 88; 64 : 9, 10.) Daarna moet gij God om vergiffenis vragen, vermits degene, die gij beledigd hebt, 's Heren eigendom en het onrecht Hem aangedaan, also een zonde tegen zijn Schepper en Verlosser is. Op deze wijze wordt de zaak voor de enigste ware Middelaar, onze grote Hogepriester in der eeuwigheid naar de ordening van Melchizedek (Hebr. 5 : 5, 6) gebracht, Die in alle dingen gelijk als wij, is gezocht geweest, doch zonder zonde, en Die medelijden kan hebben met onze zwakheden (Heb. 4 : 15.) Hij kan elke vlek onzer ongerechtigheden wegnemen.

Wie zich nog niet voor God verootmoedigd heeft door zijn zonden te belijden, die heeft nog niet aan de eerste voorwaarde der aanneming voldaan. Indien onze bekering niet een onberouwelijke is en indien wij niet met ware ootmoed en verslagenheid des geestes onze zonden belijden en onze ongerechtigheden betreuren, dan is het ons nog niet recht om de vergeving van zonden te doen; evenmin zullen wij de vrede Gods vinden, zonder die gezocht te hebben. De enigste reden, waarom velen geen vergiffenis verlangen, is dat zij hun harten niet volkomen verootmoedigen, noch aan de voorwaarden van het woord der waarheid voldoen. Een spontane, openhartige belijdenis vindt verhoring bij de God van oneindige ontferming. (L. & V. 58 : 42, 43.) De Psalmist getuigt: „De Here is den gebrokenen van hart nabij, en

Hij behoudt de verslagenen van geest." (Ps. 34 : 19.) Een belijdenis is God niet welbehagelijk, tenzij zij met bekering en herovering door middel van de doop door onderdompeling in den Naam van Jezus Christus (L. & V. 76 : 51, 52) gepaard gaat. Er moet een verandering in de wandel zijn; wat Gode mishaagt, moet verzaakt worden. Dit zal steeds op een waar berouw over de zonde volgen. Wat ons te doen staat, vinden wij aldus beschreven: „Wast u, reinigt u, doet de boosheid uwer handelingen van voor mijn ogen weg, laat af van kwaad te doen. Leert goed doen, zoekt het recht, helpt de verdrukte, doet de wees recht, behandelt de twistzaak der weduwe." (Jes. 1 : 16, 17.) „Geeft de goddeloze het pand weder, betaalt hij het geroofde, wandelt hij in de inzettingen des levens, zodat hij geen onrecht doet, hij zal zekerlijk leven, hij zal niet sterven." (Ezech. 33 : 15.) En Paulus over de bekering sprekende, zegt: „Want zie, dit, dat gij naar God zijt bedroefd geworden, hoe grote naarstigheid heeft het in u gewrocht? ja verantwoording, ja onlust, ja vrees, ja verlangen, ja ijver, ja wraak; in alles hebt gij uzelf bewezen rein te zijn in deze zaak." (2 Kor. 7 : 11.) Als het zedelijke begrip door de zonde verdoofd is, dan beseft de overtreder de gebreken in zijn karakter niet, noch de snoodheid van het kwaad door hem bedreven; en in die blindheid der zonden zal hij blijven, tenzij hij zich door de overtuigende kracht des Heiligen Geestes laat terechtwijzen. Zijn belijdenissen zijn niet welgemeend, noch oprecht. Ja duizenden en nog eens duizenden voegen aan elke bekentenis van schuld een verontschuldiging voor huu gedrag toe, de zaak zo voorstellende, dat de omstandigheden hen gedwongen hebben te doen, wat zij deden.

Toen Adam en Eva van de verboden vrucht gegeten hadden, bekwam hen schaamte en vrees. In het eerst probeerden zij een verontschuldiging voor hun zonde te bedenken, teneinde de dreigende dood te ontkomen. Toen God Adam er over aansprak, poogde deze de blaam gedeeltelijk op zijn Maker en gedeeltelijk op zijn gezellin te leggen, zeggende: „De vrouw, die Gij mij gegeven hebt, die heeft mij van die boom gegeven, en ik heb gegeten." En de vrouw wierp de schuld op de slang, zeggende: „Die slang heeft mij bedrogen, en ik heb gegeten." (Gen. 3 : 12, 13.) Waarom hebt Gij die slang geschapen? Waarom hebt Gij haar in Eden toegelaten? Deze vragen lagen in de verontschuldiging opgesloten, en alzo werd de verantwoordelijkheid van de val op God geworpen. De neiging om zichzelf te rechtvaardigen is uit de vader der leugen en openbaart zich in al de kinderen Adams. Zulke belijdenissen zijn niet ingegeven door de Heilige Geest en daarom Gode niet welgevalig. Een ware belijdenis brengt een mens er toe zelve zijn schuld te dragen, en hij belijdt ze zonder een poging te doen om ze te ontveinzen of te ontduiken. De in de Schrift opgetekende voorbeelden van oprecht berouw en verootmoediging sluiten elke verontschuldiging voor de zonde,

alsmede elke poging ter rechtvaardiging van zichzelf, buiten. Paulus trachtte zich niet te verdedigen; hij maalt zijn zonden met de donkerste kleuren af; van de schuld wordt niets afgedongen. Hij belijdt: „Ik heb velen van de heiligen in de gevangenissen opgesloten, de macht van de overpriesters ontvangen hebbende; en als ze omgebracht werden, stemde ik het toe. En door al de synagogen heb ik ze dikwijls gestraft en gedwongen te lasteren; en bovenmate tegen hen woedende, heb ik hen vervolgd, ook tot in de buitenlandse steden.” (Hand. 26 : 10, .) Hij aarzelt niet te zeggen, „dat Christus Jezus uit de wereld gekomen is, om zondaren zalig te maken, van welke ik de voor-naamste ben.” (I Tim. 1 : 15.)

Een ootmoedig en verslagen hart, dat waar berouw gevoelt, waardeert enigermate de liefde Gods en het offer op Golgotha. En gelijkerwijs een zoon aan zijn liefhebbende vader belijdt, alzo legt de oprechte belijder al zijn zonden voor God bloot. Voor dezulken nu staat geschreven: „Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid.” (1 Joh. 1 : 9 en L. & V. 64 : 7.)

Mijn voet was moe van 't dolen op zelf gekozen paân;
Mijn harte krank van 't jagen naar dingen, die vergaan.
Mijn oog was mat van 't staren op glans, die ras verdween,
Tot Jezus met Zijn licht en heil mijn hart en weg bescheen.
O, gij, die zonder anker nog drijft op 's levens zee,
Nog onvoldaan van harte steeds zoekende naar vree,
Tot u is het woord des Heren vol tederheid gericht:
„Zo gij Mij zoekt met heel uw hart, rijst ook voor u het licht.”

GEVLEUGELDE WOORDEN.

Goed gehoorzamen is een even belangrijk ding als regeren.
Sir Thomas Overbury (1613)

Indien gij Mij liefhebt, onderhoud mijn geboden.
Joh. 14 : 15

De eerste grote wet is gehoorzaamheid.
Schiller

Ik weet: Mijn God gebiedt, Wiens macht door geen macht
wordt weerstaan.
Robert Greene

Mijn getuigenis van het Evangelie.¹⁾

door Zuster J. J. van de Coolwijk.

*

Ik ben 24 februari 1957 vijf jaren lid van de kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Ik ben dankbaar dat ik door de Heilige Geest heb kunnen verstaan, dat de kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de ware Kerk is. Mijn hele leven had ik mijn best gedaan, om de geboden van de R. K. te houden

Toen ik 15 jaar oud was, wilde ik mijn hele leven aan Jezus wijden, en een kloosterzuster worden.

Ik ben mijn Vader en Moeder nu nog dankbaar, dat ze het mij hebben afgeraden!

Onbewust waren ze de werktuigen in de hand van Vader in de hemel!

Want nu heb ik mijn eigen familie, en heb het eerste gebod, dat God ons door middel van de bijbel gegeven heeft, vervuld. Ik eer mijn ouders en heb hen lief, en heb altijd geprobeerd als een goed R. K. te leven.

Het was voor mijn Vader dan ook een hele opgave, om te aanvaarden dat ik naar een andere kerk ging.

En ik was verdrietig, dat hij niet

kon begrijpen, wat mij zo gelukkig maakte.

Mijn moeder is naar de geestenwereld gegaan in 1930, terwijl ik met mijn gezin in Indonesië leefde.

Twee jaren lang kwam mijn Vader niet bij mij, en ook als ik schreef, antwoordde hij niet.

Toen kwam de dag, dat hij 80 jaren zou worden. Ik was 24 februari gedoopt, 20 april onze beide dochters en 17 augustus mijn man.

Toen zei ik tot mijn familie: „vandaag gaan we opa feliciteren, wat er ook gebeurt”.

Wat hebben we gebeden, hoe dichterbij we bij zijn huis kwamen, hoe meer we gingen treuzelen met onze fietsen. Maar eindelijk waren we er dan toch. En opa was zo blij! De tranen stonden hem in de ogen.

We hebben een tweede moeder, en ze gaf ons geen koffie thee of alcohol, ze vroeg niet of we wilden roken.

Zij gaf ons andere dingen, zonder iets te zeggen. Is het niet wonderbaarlijk?

Na een paar dagen ging ik alleen terug, omdat ik wist dat opa alleen thuis zou zijn.

Ik had hem per brief gevraagd,

¹⁾ Door redactie bekort.

om al de namen van de overleden familie, maar hij had nooit geantwoord.

Nu hadden we dan samen ons eerste gesprek. Hij schreide en vroeg: „waarom heb je het gedaan?” En ik vertelde hem alles, en dat ik niet meer anders kon leven, dan in de waarachtige kerk van Jezus Christus, met het waarachtige priesterschap en gebouwd op openbaring.

Toen vroeg hij wat ik met de namen van de doden wilde doen. Vader werkt voor de doden, zoals de R. K. dat doen. Toen vertelde ik hem, hoe wij in de tempel voor de doden werken. Hij schreide weer, en zei: ik ben te oud, om dat alles te begrijpen en te doen. Maar wil je voor mij doen, wat je nu voor je moeder gaat doen, als ik hier niet meer ben? Ik heb Jezus lief, maar ik ben te oud, omdat alles nog te doen. En ik weet, dat jij niet iets kunt doen wat verkeerd is!

Kunt u begrijpen, dat ik blij was, broeders en zusters?

Nu wonen wij in Amerika, omdat we na de oorlog geen werk konden vinden in Holland.

Mijn man heeft vijf jaren lang geen werk gehad. Onze twee jongens zijn al 5 jaren in New-Zeeland. De oudste boy is door een auto-ongeluk om het leven gekomen, toen we hier 2 maanden waren. Hij was nog R. K. alhoewel hij niet naar de kerk ging, nadat zijn overige familie een

andere kerk had aangenomen. En de andere zoon is nu 1½ jaar getrouwd daar met een R. K. meisje, en probeert het te leven nu.

Nu is mijn man gedoopt 6 juni, voor onze gestorven zoon. Wij waren heel vroeg in de morgen gegaan, en we waren er allen bij. Een heel jaar hebben we ons door gebed voorbereid, opdat voor de jongen kon worden gedoopt, en wij ons eeuwig huwelijk konden sluiten en drie van onze vier kinderen werden aan ons verzegeld voor tijd en eeuwigheid.

Nu zijn onze dochters ook door de tempel geweest, voor hun eigen endowments.

Nergens op de wereld voelen we ons zo dicht bij Vader in den Hemel als in de Tempel.

Nu hebben we ons eeuwig verbond gemaakt met Vader, en drie van onze kinderen zijn voor eeuwig van ons.

We misten die ene zoon in New-Zeeland, maar de zoon, die van ons is heengegaan, was dicht bij ons.

Er is niets wat ons zo gelukkig kan maken, als het eeuwige Evangelie, en te weten dat het hersteld is, dat het waarachtige priesterschap op aarde is en te kunnen werken voor onze doden, zodat alles licht is in ons, door de Heilige Geest, die ons door het waarachtige priesterschap van Jezus Christus gegeven is.

De vraag van de maand

door Joseph Fielding Smith

President van de Raad der Twaalven

Jongens en het Aäronische Priesterschap.

VRAAG:

Ik heb nergens in de Kerkliteratuur kunnen vinden wanneer en onder welke omstandigheden men is begonnen het Aäronische Priesterschap aan jongens te verlenen. In de eerste dagen van de Kerk schijnt dit tot mannen te zijn beperkt. Voor zover ik kan nagaan werd dit Priesterschap, zowel als het Melchizedekse Priesterschap in de Nieuw-Testamentische tijd beschouwd als het werk van mannen, ofschoon er uitzonderingen zijn geweest.

Wilt U ons inlichten wanneer en waarom de huidige praktijk van de Kerk in gebruik kwam?

ANTWOORD:

In de Kerkkronieken is geen bepaalde tijd aan te wijzen waarin het Aäronische Priesterschap voor het eerst aan jongens werd gegeven. In de dagen van Kirtland werden zeer jonge mannen, die waardig werden bevonden, geordend. Don Carlos Smith bijv. de jongste broeder van de Profeet Joseph Smith, werd geordend en op zending gezonden, toen hij nog maar vijftien jaar oud was. George A. Smith, de vader van John Henry Smith, was actief in de bediening toen hij ongeveer vijftien jaar oud was. Hij was ook een lid van Zion's kamp in 1834. Hij werd tot zeventiger geordend toen de eerste zeventigers in 1835 werden gekozen en werd in de Raad der Twaalven opgenomen op de leeftijd van een en twintig jaar. Ook andere waardige jonge mannen werden geordend en uit-

gezonden om het evangelie te prediken in die eerste dagen.

President Joseph F. Smith werd tot ouderling geordend en op zending gezonden op vijftienjarige leeftijd. Wij zien dus dat het verlenen van het Priesterschap in de dagen van Kirtland, Nauvoo of de Salt Lake Vallei niet uitsluitend tot mannen was beperkt. Er zijn bewijzen te over, dat jongens werden geroepen en geordend in oude tijden. Vóór de zondvloed, toen de mensen veel langer leefden dan tegenwoordig, werden sommigen op betrekkelijk zeer jeugdige leeftijd geroepen. Henoch was slechts vijftientwintig jaar oud toen hij door Adam werd geordend, Lamech twee en dertig en Noach ontving het Priesterschap toen hij nog maar tien jaar oud was. (L. & V. 107.)

Hoe oud Jozef, de zoon van Israël,

was toen hij het Priesterschap ontving wordt niet vermeld, maar dat moet zijn geweest toen hij nog heel jong was. Hij werd door zijn broeders verkocht toen hij nog maar zeventien jaar oud was en vóór die tijd moet hij het Priesterschap hebben ontvangen, want hij oefende het in Egypte uit. (Gen. 37 : , 40 : 8-19, 41 : 14-36.)

Wij weten niet hoe oud Nephi was, toen hij Jeruzalem verliet, maar hij moet onder de twintig zijn geweest. Wij besluiten dit uit zijn opmerking dat hij ofschoon zeer jong groot van gestalte was (1 Ne. 2 : 16).

Hij droeg het Priesterschap, anders zou hij niet de bevoegdheid hebben gehad zijn broeders te berispen en de wonderbare manifestaties te ontvangen die hem gegeven werden. Wij kunnen ook veilig aannemen dat Mormon het Priesterschap op zeer jeugdige leeftijd ontving. Hij was nog maar tien jaar oud, toen Ammaron hem met raadgeving terzijde stond en hem de zorg voor de heilige platen toevertrouwde. Bovendien ontving hij op vijftienjarige leeftijd bezoek van de Heer en „proefde en wist van Jezus' goedheid.” (Mormon 1 : 2-4; 15.)

Het is waar, dat de Here aan Mozes openbaarde, dat de Priesters van Aäron en Levi mannen van dertig jaar oud moesten zijn (Num. 4 : 3, 47.) Dit gebruik hield tot de tijd van Paulus stand. Daarom was het overeenkomstig de wet dat Paulus Timotheus zeide dat een diaken een vrouw behoorde te hebben, want een man van dertig jaar behoorde ge-

huwd te zijn. Het was ook in overeenstemming met deze wet, aan Mozes gegeven, dat Johannes de Doper wachtte totdat hij dertig jaren oud zou zijn, voor hij zijn zending begon en hetzelfde was het geval met de zending van onze Heiland. Doch wat in de dagen van Paulus en de oude apostelen gebruikelijk was, is evenmin altijd en onder alle omstandigheden van toepassing op de Bedeling van de Volheid der Tijden als het is op hen die voor de tijd van Mozes leefden. Het is daarom een gevolg van onwetendheid omtrent de feiten, dat sommigen beweren dat alleen volwassen mannen het Priesterschap behoren te dragen.

Wij zien dat jongens werden geordend vanaf de tijd dat de Kerk werd georganiseerd en het Priesterschap werd hersteld; maar onze verslagen zijn niet geheel duidelijk waar het de uitgebreidheid van zulke ordeningen betreft, ofschoon wij wel enig licht hebben in deze kwestie.

Tijdens de algemene conferentie die in oktober 1854 werd gehouden, zeide President Brigham Young het volgende:

„Wanneer gij uw bisschop hebt, heeft hij assistentie nodig; hij ordent raadgevers, priesters, leraars en diakenen en roept hen op om hem te helpen en hij wenst mannen naar zijn hart om dit te doen. Hij zegt: „Ik durf zelfs geen man te roepen om een diaken te zijn om mij in mijn roeping bij te staan, als hij geen gezin heeft. „Het ligt niet op de weg van een onwetende jonge man zonder ervaring

in gezinsaangelegenheden, om naar de omstandigheden van de familie te informeren en de behoeften van ieder persoon te weten. Sommigen hebben misschien geneesmiddelen nodig of voedsel, of moeten worden verpleegd, en het is niet de taak van jongens om dat te doen; maar kies een man die een gezin heeft om diaken te zijn, wiens vrouw met hem mee kan gaan en hem kan helpen met het verzorgen van de noodlijdenden in de wijk.”

De opmerkingen van President Brigham Young in 1854 moeten niet worden opgevat als zouden jongens nooit te eniger tijd het Priesterschap kunnen ontvangen. De plichten, die hij noemde zijn niet die van een diaken, en zelfs dan werden sommige jongens geordend. Er waren evenwel mannen van ervaring nodig om voor de zieken en behoeftigen te zorgen en diegenen te helpen die in moeilijkheden waren. Dit is van

daag evenzeer waar als in 1854. In juli 1877, liet het Eerste Presidentschap, bestaande uit President Brigham Young, John W. Young en Daniel H. Wells, het volgende rondschrijven uitgaan:

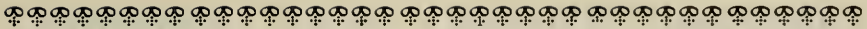
„..... Wanneer priesters en leraars de Heiligen bezoeken, volgens de instructie in het Boek Leer & Verbonden, behoren de ervaren priesters of leraars een jonge man tot metgezel te hebben, zodat deze de gelegenheid krijgt de plichten van zijn roeping te leren kennen en deze op verstandige en doeltreffende wijze uit te oefenen. Het is een uitstekende training voor de jonge mannen indien zij de gelegenheid zouden krijgen om in de ambten van het Aäronische priesterschap werkzaam te zijn. Zij doen daarbij zeer waardevolle ervaringen op en wanneer zij het Melchizedekse Priesterschap ontvangen, zullen zij daar waarschijnlijk groter waarde aan hechten.

Hier volgt een staaltje van samenwerking, dat niemand zal aanbevelen, maar helaas vaak voorkomt. In het hoofd van de zendeling zal het echter nooit opkomen, dit zijn „companion” aan te doen:

Twee vrienden reden op een tandem tegen een steile heuvel op. Hijgend en transpirerend, dodelijk vermoeid zei de voorste, toen zij eindelijk de top hadden bereikt: „Dat was een steile klim”!

„En of, zei de ander, „als ik de rem niet had aangezet, zouden wij achteruit zijn gereden”.

Improvement Era aug. '57.

1907

1957

Het derde Gouden feest dit jaar!

Op 29 augustus was het 50 jaar geleden dat Br. Marinus Dalebout en Johanna Beekman in het huwelijk traden.

Br. Dalebout was toen reeds lid van de kerk. Hun gezin werd verblijd met 6 kinderen, maar hun weg ging niet steeds op rozen.

Zr. Dalebout heeft, trouw terzijde gestaan door haar man, 3 kinderen verpleegd met de meeste moederliefde. Zij leven daarom met de blijde hoop op het wederzien in Gods Vaderhuis.

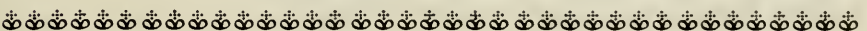
Ook financiële tegenslagen hebben zij gekend, maar zij zijn het evangelie steeds trouw gebleven.

Zr. Dalebout heeft veel in de Z.H.V. gewerkt en Br. Dalebout in het gemeentebestuur en Zondagsschool. Zij zijn nu nog actief in de kerk.

Op gepaste wijze hebben zij hun feest met kinderen en 3 kleinkinderen gevierd. Zij genieten beiden een goede gezondheid en hopen nog een trip naar Amerika te maken. Daar zullen vele familie's en vrienden hun de handen drukken en velen zullen zich hunner herinneren.

In de oorlog '40 - '45 was Br. Dalebout gem. President met Br. D. v. d. Waal en Br. P. van Helten als raadgevers. Zij hebben toen vele magen gevoed; de kerkzaal verwarmd met oude meubelen, en stoven met warm water klaar gezet. Voor de oudere Zusters. Soms lekten dezen stoven. Wij wensen dit echtpaar nog vele gezonde jaren met getrouwheid aan het evangelie.

namens de Dordrechtse Gemeente
Zr. W. Wedemeijer.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Langerak, Sherlin Yolanda; 7 juli 1957 te Leiden.
Cornfield, Maria Suzanna; 26 juli 1957 te Leiden.
Aukema, Evy Hendrika; 4 augustus 1957 te Harlingen.
Kuit, Jannetje; 4 augustus 1957 te Amsterdam.
de Kleine, Leonardus Hendricus; 4 augustus 1957 te Amsterdam.
de Kleine, Johanna Catharina; 4 augustus 1957 te Amsterdam.
van de Have, Leyonna Afton; 4 augustus 1957 te Vlaardingen.
Stoové, Barbara Jane; 4 augustus 1957 te Rotterdam Noord.
Stoové, Dennis Roy; 4 augustus 1957 te Rotterdam Noord.
Hulsekers, Reint; 11 augustus 1957 te Enschede.
Weijers, Marion Leonie; 11 augustus 1957 te Nijmegen.
Weijers, Johannes Jacobus Maria; 11 augustus 1957 te Nijmegen.

GEDOOPT:

Heer, Suzanna Maria; 6 juli 1957 te Leiden.
de Haas, Theodorus Johannes Christian; 26 juli 1957 te Leiden.
Cornfield, Pieter Christian; 26 juli 1957 te Leiden.
Mooij, Andries Robert Pieter; 26 juli 1957 te Den Haag.
Mooij, Willem Arie Andries; 26 juli 1957 te Den Haag.
Mooij, Johan Willem Arnold; 26 juli 1957 te Den Haag.
Mooij, Maria Suzanna v. d. Kaai; 26 juli 1957 te Den Haag.
Mooij, Willem; 26 juli 1957 te Den Haag.
Streuper, Geert; 2 augustus 1957 te Groningen.
Streuper, Gezina Hillegonda Booi; 2 augustus 1957 te Groningen.
de Jongh-Swemer, Frederick- Eleanora; 9 augustus 1957 te Den Haag.
Sneider, Franciscus Johannes; 9 augustus 1957 te Rotterdam Zuid.
Eikelenboom, Klaasje; 9 augustus 1957 te Gouda.
de Visser Johan Joachim; 9 augustus 1957 te Dordrecht.
de Visser, Cornelia; 9 augustus 1957 te Dordrecht.
Koetsier, Leendert Jr.; 9 augustus 1957 te Rotterdam Zuid.
Koetsier, Paula; 9 augustus 1957 te Rotterdam Zuid.
Van Ry, Maria; 9 augustus 1957 te Rotterdam Zuid.
Van Ry; 9 augustus 1957 te Rotterdam Zuid.
Hillebrand, Teuna Bastiaantje; 9 augustus 1957 te Rotterdam Zuid.
Slot, Alfred Joseph Maria; 11 augustus 1957 te Nijmegen.
Stenvert, Marianne; 11 augustus 1957 te Deventer.
Bosveld, Antje Johanna Robben; 11 augustus 1957 te Arnhem.
Bosveld, Antje Johanna; 11 augustus 1957 te Arnhem.
Hulsekers, Albert; 11 augustus 1957 te Enschede.
Hulsekers, Annigje Brinkman; 11 augustus 1957 te Enschede.
Slot; Helene Johana Maria; 11 augustus 1957 te Nijmegen.

GEORDEND:

Verbeek, Willem Hermanus; 7 juli 1957 te Den Haag als Ouderling.
Lefevere, Ferdinandus; 31 juli 1957 te Ede als Priester.
van Rijswijck Willem; 4 augustus 1957 te Amsterdam als Ouderling.
Sluyter, Fredrik H. L. M.; 4 augustus 1957 te Amsterdam als Ouderling.
de Jongh, Johannes; 4 augustus 1957 te Amsterdam als Ouderling.
Gout, Rudy; 4 augustus 1957 te Amsterdam als Ouderling.
Kampert, Evert; 11 augustus 1957 te Zeist als Diaken.

OVERLEDEN:

Lichtenveld, Frederik Willem; 7 augustus 1957 te Amsterdam.

OVERGEPLAATST:

Gardenier, Abram C.; van Groningen naar Arnhem.
De Young, Donald R.; van Groningen naar Rotterdam Zuid.
McKell, James R.; van Zendingsschool naar Den Helder.
Halliday, Howard D.; van Den Haag naar Amsterdam.
Sieverts, Reed D.; van Groningen naar Amersfoort.
Timmerman, William H.; van Zendingsschool naar Amersfoort.
Brague, Carl L.; van Arnhem naar Amsterdam.
Dartnell, Earl J.; van Antwerpen, België naar Nijmegen als G.P.
Stewart, Gary M.; van Rotterdam Zuid naar Arnhem als D.P.
Poelman, Stuart L.; van Zendingsschool naar Arnhem.
Smith, Marvin A.; van Arnhem naar Den Helder als G.P.
Read, Lewis G.; van Amsterdam naar Groningen.
Stam; Richard; van Breda naar Groningen.
Horne, Roger M.; van Zendingsschool naar Groningen.
Dirkmaat, Pieter en echtgenote van Den Helder naar Leeuwarden als G.P.
Ladle, John N.; van Amsterdam naar Leeuwarden.
Thurgood, Carl J.; van Zendingsschool naar Eindhoven.
Manwaring, Phillip W.; van Zendingsschool naar Heerlen.
Gustaveson, Dale L.; van Leeuwarden naar Antwerpen, België als D.P.
Child, John K.; van Zendingsschool naar Antwerpen, België.
Anderson, Marlene; van Zendingsschool naar Hoofdkantoor.
Allen, Dianne; van Zendingsschool naar Rotterdam Zuid.
Thomas, Polly F.; van Hoofdkantoor naar Amsterdam.
Nijenhuis, Aaltje; aanstelling naar Utrecht.
Visser, Minke; van Amsterdam naar Hoofdkantoor (tijdelijk).
Oaks, Harold R.; van Antwerpen, België naar Groningen.
Beswick, Henry K.; van Gent, België naar Enschede.
Pugh, Alton M.; van Enschede naar Den Haag.
Stolk, Lawrence; van Dordrecht naar Antwerpen, België.
Grotepas, Roelof; van Den Haag naar Gent, België als G.P.
Horne, Roger M.; van Groningen naar Dordrecht.

AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

Nijenhuis, Aaltje; van Oosterwolde, Friesland naar Utrecht.

Aaltje Nijenhuis

HET GESPROKEN WOORD

Als eenzaamheid eens eeuwig was . .

door Richard L. Evans

Ongetwijfeld hebben wij allen ogenblikken van eenzaamheid gekend. Hoe zou het zijn, als die eenzaamheid eeuwig duurde? De volgende woorden van Jezus zijn ons wel bekend: „Uw hart worde niet ontroerd; gij lieden gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis mijns Vaders zijn vele woningen; anderzins zoo zou Ik het u gezegd hebben; Ik ga henen om u plaats te bereiden. En zoo wanneer Ik henen zal gegaan zijn en u plaats zal bereid hebben, zoo kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben. (Joh. 14 : 1-3.) Deze laatste woorden van de Heiland, hebben boven alles wat over eenzaamheid moge zijn gezegd in de wereld, voor ons een bijzondere betekenis.„opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben“. Ziehier de essentie van de liefde in het gezin, van de betekenis van de banden van vriendschap en van hun bestaan tot in eeuwigheid” opdat waar zij zijn, wij ook mogen wezen. Ofschoon wij en onze geliefden eeuwig leven, wat zou het voor ons niet betekenen indien wij niet konden zijn waar zij zijn? Nu niet en nooit! Wat zou het zijn, indien eenzaamheid een eeuwig begrip werd? Wij zijn niet altijd met onze geliefden samen, scheidingen zijn vaak onvermijdelijk, welke dan te dragen zijn in het besef dat er een wederzien op volgt. Doch neem deze zekerheid weg en het leven wordt één grote leegte. De liefde van een moeder voor haar kinderen, die liefde van een vader voor zijn gezin, jonge mensen die samen het leven tegemoet gaan, het is deze liefde zowel als het afzonderlijke bewustzijn van onszelf, dat het leven zijn betekenis geeft. En daar wij altijd onszelf zullen zijn, is het de bedoeling van de Vader dat zij, die wij in het leven het meest hebben lief gehad, met ons zullen zijn, voor eeuwig en altijd, mits wij zo leven, dat wij recht hebben op het gezelschap van hen, die zoveel voor ons betekenen. En de eenzaamheid die wij soms gevoelen omdat geliefden ons hebben verlaten, wordt verzacht door de heilzame zekerheid dat waar zij zijn, wij ook kunnen komen.

Wat de terugkomst van onze Heiland betreft, zoals Hij zeide dat geschieden zou, daarvan getuigen wij, evenals van zijn goddelijkheid en van zijn opstanding — en ook van de onze. Dit is de betekenis en de boodschap van Pasen. Dit is de troost welke tot ons komt met het getuigenis, dat waar zij zijn, wij ook kunnen komen.